



Mulholland Drive

Títol original: *Mulholland Dr.* (AKA: *Mulholland Drive*) **Direcció i guió:** David Lynch
País: EUA **Durada:** 147 min **Any:** 2001 **Gènere:** Thriller, drama **Interpretació:** Naomi Watts, Laura Elena Harring, Justin Theroux, Ann Miller... **Música:** Angelo Badalamenti **Fotografia:** Peter Deming **Distribuïdora:** Avalon **Estrena a Espanya:** 08/03/2002

No recomanada per a menors de 18 anys

Versió original en anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Betty Elms (Naomi Watts), una jove aspirant a actriu, arriba a Los Angeles per convertir-se en estrella de cinema i s'allotja a l'apartament de la seva tieta. Allí coneix l'enigmàtica Rita (Laura Harring), una dona que pateix amnèsia a causa d'un accident patit a Mulholland Drive. Les dues juntes decideixen investigar qui és la Rita i com va arribar fins allí. (Avalon)

CRÍTICA

Un altre model d'història verdadera, segons Lynch

Avalon reestrena la pel·lícula protagonitzada per Naomi Watts juntament amb altres títols del cineasta

Només la mosca i **David Lynch** són capaços de canviar radicalment de direcció en ple vol: de la cristal·lina, senzilla, meravellosa i fordiana *Una història verdadera*, a la brillantíssima, sofisticada, recargolada i críptica *Mulholland Drive*. Dues maneres contradictòries i extremes de fer el millor cinema possible, i el fet que un mateix, en la seva modèstia, es manegi millor en plat pla que en plat fondo, no li ha d'impedir veure i admetre la riquesa expressiva, l'exageració estilística i l'aclaparadora, gairebé malaltissa, allau de caos que introdueix Lynch en **una vella i coneguda història eterna al cor de Hollywood**.

El pinzell presumit de David Lynch li suggereix no repetir quadre hiperrealista i, encara que explica una altra 'història verdadera', no ho fa a l'alçada dels ulls de la seva protagonista (una noia senzilla i il·lusionada que arriba a Hollywood amb la il·lusió de ser actriu), sinó des de l'interior de les seves arrugues, gèrmens i malsons: fracàs sentimental, professional, caiguda en picat i suïcidi... **Història vulgar, sabuda i suada pel cinema i voltants**, que Lynch aconsegueix convertir en una cosa mai vista.

Res de la pel·lícula queda revelat en revelar l'essència de l'argument: un encreuament de realitat i deliri de la noia que arriba i després d'unes prometedores i enganyosament àgils braçades s'ofega en el pèlag del cinema. **Lynch dissimula la seva mirada tràgica al món del cinema** i a la seva voracitat darrere d'una trama exaltada, com emborratxada en làudan: la seva habitual falta de pudor li permet portar al límit de l'hipersurrealisme els fils d'aquesta trama, però hi ha almenys mitja dotzena de seqüències magistralment enredades en aquests fils que, si bé no expliquen la pel·lícula (més aviat, al contrari, emboliquen el senzill argument), sí que multipliquen el magisteri de Lynch, especialment la mortalment còmica del barroer assassí a sou que pretén fer passar el seu crim per suïcidi i...; o en la qual ella interpreta una escena d'amor per a un càsting hollywoodià...; o la d'una reunió de "feina" entre un productor, el director i els dos mafiosos...

En fi, només algú tan petulant com **David Lynch** podia explicar el de sempre **(el cadàver flotant al costat dels seus somnis a la piscina de Sunset Boulevard)** com mai.

Oti Rodríguez Marchante - abc.es – 12/6/2021